

ма и изоставена, а не да бѣде покровителствувана отъ братъ или отъ бесчестенъ мъжъ.

Когато очаквахъ да дойде Г. Бевланъ да мя покани на двобой и мисляхъ да идѣ при берника, младъ единъ чиновникъ раненъ въ Крымъ, за да го зема за свидѣтель, отворихъ ся вратата на стаѣтъ ми и видѣхъ самого г. Бевлана че влѣзва. Ако и да ся виждаше той на гледъ малко като позамысленъ, но пакъ си личеше че е веселъ и добръ расположенъ.

—Г-не, каза, като го гледахъ азъ зачуденъ, ще ви ся види бесчинно обнасяніето ми; но, съ божиѣтъ волѣхъ, имамъ доказательства които отблъсватъ всяко сумнѣніе за доблестѣтъ ми. Освѣтъ това, тозъ вечеръ азъ сполучихъ еднѣ таквѣзъ добръ честь, щото не ми остава вече мѣсто нито за враждинѣ нито за паметозлобіе. Най послѣ повинувамъ ся на заповѣди които повече отъ всякой другъ пѣтъ смяtramъ като свещенны; съ еднѣ речъ идѣ да ви подѣмъ рѣкѣтъ си.

А азъ като го поздравихъ съ важность, хваняхъ го за рѣкѣтъ.

— Сега, приложи, като сѣднѣ, изпълнямъ порѣчваніето си. Г-жа Маргарита, замыслена възъ другѣ странѣ, даде ви порѣчванія на които извършваніето не принадлежеше вамъ. И тѣй исповѣдвамы че праведно сте ся докачили, и за това Господжитѣ ми нарѣчахъ да дойдѣ да ви изразѣ скърбытъ имъ, и да ви кажѣ че крайно ще